

La pàtria és de tots

El polèmic Àngel Colom, president del Secretariat d'Immigració de Convergència Democràtica de Catalunya, marca distàncies en aquest article que ha fet arribar a EL PERIÓDICO amb el suport a Vic del seu partit i recorda que tot estranger té el dret i el deure d'inscriure's al padró. A més a més, diu que Catalunya té el potencial per aplicar el model dels Estats Units.

- El responsable d'immigració de CDC elogia la tradició integradora de Vic però rebutja el seu pla del padró i proposa ensenyar a les escoles els idiomes dels nous catalans

ÀNGEL COLOM

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.01.10

He volgut esperar un cert temps a parlar de Vic perquè les aigües es calmessin, però, sobretot, perquè és una ciutat que m'estimo, capital de la comarca on vaig néixer i on vaig passar la meva vida fins als 18 anys. Quan vaig tornar del Marroc, després de molts anys fora de Catalunya, vaig voler tornar a visitar Vic: havia canviat molt, la seva gent havia canviat molt. La *ciutat del sants* ara semblava també *ciutat d'imams*, i al passejar per Vic vaig entendre per què, independentment d'altres factors, una llista xenòfoba havia quallat a la capital d'Osona. En un parell d'ocasions, aquelles primeres setmanes del meu retorn al país, vaig visitar el barri del Remei, on es concentren molts dels nous catalans de Vic, el casc antic, l'estació, el mercat del dimarts... Vaig parlar amb gent i vaig observar la realitat d'una ciutat que havia canviat molt sobtadament la seva demografia. Aparentment, la gent anava a la seva, la convivència no se'n ressentia; simplement, Vic era ara multicolor,

plural en la seva població, però igualment catalana (a diferència d'altres ciutats on a la nova immigració li costa fer servir el català, a Vic molts dels nous ja el saben parlar). El *model Vic*, d'acollida i integració, ha funcionat. L'Ajuntament actual ha continuat el *model Vic* d'integració, ha desplegat bé la llei de barris, ha implementat amb èxit un «espai de benvinguda educativa»... Sincerament, crec que ho ha fet bé, en aquest i en altres sentits.

PER AIXÒ, M'HA sorprès el que ha passat ara, amb la intenció de l'Ajuntament de precisar els criteris d'empadronament a la ciutat. Intenció legítima, que respecto per l'estima que em mereix Vic, perquè sé que no deu ser fàcil passar de l'aparença de convivència a la realitat quotidiana d'una població amb més d'un 25% de nous en tan poc temps i perquè hi ha una tradició de ciutat pionera pel que fa a les polítiques municipals d'acollida. Per tot això, respecto aquesta intenció de l'equip de govern format per CiU, el PSC i ERC. Però m'afegeixo a les veus que creuen que no s'hauria d'haver produït aquest debat a nivell públic.

Em pregunto si és prudent obrir un debat sobre canvis –segurament necessaris– en l'empadronament dels nous, o en altres polítiques d'acollida o d'arrelament, en una època de forta crisi econòmica que tensa la societat catalana en conjunt. Aquest debat (repeteixo que segurament és necessari) requereix, segons el meu parer, un cert consens previ en les principals forces polítiques del país. I fer-ho al si d'instàncies nacionals. Fa poc més d'un any, es va signar el Pacte Nacional per a la Immigració, amb un ampli consens, i calia continuar amb aquest esperit d'entesa. Catalunya, històricament, ha estat sempre país d'acollida i justament aquesta història col·lectiva ens permet reeixir allà

on molts altres països europeus els costa: integrar les onades migratòries successives que hem tingut en els darrers seixanta anys. És més, el catalanisme, en els darrers temps, s'hi ha implicat molt directament, vinculant la immigració al fet nacional català i rebent una extraordinària resposta de molts dirigents associatius i de moltes comunitats de nouvinguts dels cinc continents. Justament per això, si hem de repensar i prendre mesures per regular els fluxos migratoris, per ordenar-los, entenc que ho hem de fer amb serenor i el màxim consens. I fer-ho des del compromís d'un país cohesionat. Diumenge passat, a Sant Benet de Bages, Artur Mas, proclamat candidat de CiU a la Presidència de la Generalitat per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, era ben clar: es comprometia a aixecar Catalunya, «la Catalunya dels 7 milions i mig de ciutadans que som avui, tant els que hem nascut aquí, com els que han vingut de fora i ja són d'aquí». Expressa, al meu entendre, la voluntat de liderar, des del catalanisme, la integració dels nouvinguts a un projecte comú de país, convidar-los a esdevenir nous catalans. Igual que s'ha fet històricament a Vic.

No vull entrar en la batalla de *legalitats* pel que fa a aquest canvi de criteris d'empadronament a Vic, perquè estic convençut que tothom que ha opinat sobre el tema vol complir la llei; el que passa és que la llei, a vegades, s'interpreta de manera diferent. No obstant, cal recordar que tant la llei de bases de règim local (article 15), com l'anomenada llei d'estrangeria, reformada novament el 12 de desembre del 2009, no deixen cap mena de dubte en relació amb la qüestió plantejada: qualsevol estranger, sigui quina sigui la seva situació administrativa, té el dret i el deure d'inscriure's al padró del municipi on resideix habitualment. Dit això, molts alcaldes reclamen que es precisin molt més els criteris que els permetin *posar ordre* on a vegades hi ha disbauxa, cosa que únicament

afavoreix la irracionalitat i, de retruc, la xenofòbia. Estic segur que l'Ajuntament de Vic trobarà la mesura entre les seves inquietuds (que, si hem de fer cas de les enquestes, comparteixen moltíssims catalans) i les inquietuds de molts altres catalans, antics i nous. Un amic que viu des de fa un temps a Nova York em deia l'altre dia que allí, a la ciutat (i als Estats Units en general), la força, la creativitat i l'energia d'aquelles poblacions rau en el mestissatge més o menys ben fet. Tothom dóna per fet que a Nova York o als Estats Units l'important és sentir-se d'allí, no pas d'on has vingut. I poc temps després, tothom se sent de Nova York o dels Estats Units. L'accés al patriotisme americà és ràpid i això cohesiona la ciutat i el país.

Penso que, si ho fem bé, la nostra nació també té aquest potencial: l'important, a Barcelona, a Vic, a Catalunya, no ha de ser haver-hi nascut, sinó sentir-te'n i decidir defensar les ciutats i la pàtria, que és de tots. Aquest és el model català d'integració, aquest és el camí que hem d'anar consolidant si volem que el catalanisme torni a ser motor de benestar i creixement a Catalunya. La immigració no ha de ser un problema (tot i que sabem que en pot generar): la immigració ha de ser una oportunitat de creixement econòmic, social, cultural i nacional de Catalunya. I ja afirmo que haurem de canviar coses i ser oberts a explorar polítiques que no sempre seran, d'entrada, ben compreses per tothom. La Catalunya oberta al món, la Catalunya convivencial és l'aposta de tots. Des d'aquesta certitud i complicitat hem de poder consensuar polítiques noves que finalment consolidin aquest model.

El proper dia 8 de febrer, al Paranimf de la Universitat de Barcelona, proposaré, modestament, algunes d'aquestes polítiques, entre les quals hi ha les següents: 1. El canvi d'interlocució de la Generalitat pel que fa

al culte musulmà. Quasi deu anys després de la creació del Consell Cultural Islàmic de Catalunya, se m'acut que cal impulsar un procés d'elecció democràtica dels musulmans a totes les comarques catalanes que faci néixer un Consell Català del Culte Musulmà territorialitzat i interlocutor representatiu de les institucions catalanes; 2. Idees per a la visualització dels nous catalans en l'àmbit dels mitjans de comunicació (sobretot, la televisió), en el món esportiu, de l'associacionisme, en el món cultural, polític, etcètera, que *normalitzin* el 17% de la nova ciutadania a la nació; 3. L'ensenyament, d'acord amb la LEC, de llengües que avui ja són presents a la societat catalana i que ens poden portar a ser competitius, com a país, en el món globalitzat en què ens toca viure; 4. La posada en marxa d'un compromís de ciutadania catalana per a tots els nois i noies del nostre país.